THE SHEPHERD OF ISRAEL

ENGLISH DEPARTMENT

VOL. XI, No. 11-12 | 50 CENTS A YEAR | JULY–AUGUST, 1929

BLOOD

"And he said, What hast thou done, the voice of thy brother's blood crieth unto me from the ground." Gen. 4:10.

"For I will pass through the land of Egypt this night, and will smite all the first-born in the land of Egypt, both man and beast and against all the gods of Egypt I will execute judgment: I am the Lord. And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are: and when I see the blood, I will pass over you, and the plague shall not be upon you to destroy you, when I smite the land of Egypt." Exod. 12:12, 13.

"For the life of the flesh is in the blood: and I have given it to you upon the altar to make an atonement for your souls; for it is the blood that maketh an atonement for the soul." Lev. 17:11.

Whether we like it or not, blood plays a most important part in the revelation which God has given to us in His Book called the Bible. In fact, if we should remove from the Bible all mention of blood, the Bible would lose its message, and would have no value to mankind. Why this is so and why the blood should occupy so important a place in God's revelation we cannot explain. It is beyond all philosophy, it is beyond the understanding of all human reason. All we can do is to declare that which God has revealed in His Word; we are not concerned with arguing about it nor with any effort to explain it away. Just as truly as Moses was sent to declare God's message to Pharaoh, without arguments, without philosophizing, without apologies, so is it the duty of all true servants of God in the present day to declare just as definitely and just as clearly, and without compromise, the whole truth of God's revelation in His Book, the Bible.

The carnal mind, that is our human fleshly nature, does not like to talk about blood. But God talks about it a great deal in the Bible, and when God does that, any thinking man should realize that it must be important. The Lord Jesus Christ once had a most interesting talk with a Jewish rabbi whose name was Nicodemus. To this great and learned rabbi the Lord Jesus Christ said something which the rabbi never had heard before; it was this:

"Jesus answered and said unto him: Verily, verily, I say unto thee, except a man be born again, he cannot see the kingdom of God. Nicodemus saith unto him, How can a man be born when he is old? can he enter the second time into his mother's womb, and be born? Jesus answered, Verily, verily, I say unto thee, except a man be born of water and of the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God. That which is born of the flesh is flesh, and that which is born of the Spirit is spirit. Marvel not that I said unto thee, Ye must be born again. Nicodemus answered and said unto him, How can these things be? Jesus answered and said unto him, Art thou a master of Israel, and knowest not these things?" John 3:3, 4, 5, 6, 7, 9, 10.

And so, today our Jewish rabbis, the very ones who think themselves the most learned, are the very ones who know nothing about what God has to say concerning the importance of blood. Now there is the human nature, which the Bible calls carnal or flesh; and then there is the divine nature which is called in the Bible the spirit. This divine nature can only be secured if we are born again just as the Lord Jesus Christ told Nicodemus. When we are born again, then can we understand what God means concerning the blood. Then we will rejoice in the blood, and we will thank God for His marvelous revelation concerning the blood.

So again, the carnal nature, or the flesh nature, hates the mention of the blood as God has mentioned it in the Bible; the spiritual nature, the man that is born again, rejoices in it.

Now the first time we learn about blood is when God came to Cain after Cain had murdered Abel, and said to him, "the voice of thy brother's blood crieth unto me from the ground."

Later we find that such men as Abraham brought sacrifices to God, and these sacrifices were in the nature of blood, the blood being spilt from the animal. Evidently God had told Abraham that thru the offering of blood sacrifices he would be acceptable to God.

The next important place where we read about blood is on that memorable night in Egypt when God slew all of the first born in every home in Egypt. But the wonderful record is that God protected the Jews by telling them that if they would sprinkle blood upon their door posts then the angel of death would pass over them, and that Jewish home would not see tragedy that night. So blood was the means of salvation for each Jewish home which believed God and sprinkled the blood on the door posts.

Later on God told our people:

"For the life of the flesh is in the blood; and I have given it to you upon the altar to make an atonement for your souls; for it is the blood that maketh an atonement for the soul." Lev. 17:11.

And so God taught us Jews that thru the blood sacrifice, and thru that alone, could we obtain forgiveness for our sins.

Fifteen hundred years passed by. Generations of Jews came and went, and every generation went to the altar, brought its sacrifices, and thru the spilt blood upon the altar these countless thousands of Jews obtained forgiveness for their sins. But every Jew knew that the blood itself of any animal could not forgive sins. Every Jew knew that this was a symbol, a type, looking forward to some day when it shall have its complete fulfillment.

And one day the shout went out upon the streets of Jerusalem, "Behold the Lamb of God which taketh away the sins of the world." The fulfillment of the symbol had come. The Lord Jesus Christ, the only begotten Son of God, had been born in Bethlehem just as our prophets had told us many years before, and now having grown to manhood He appeared in Jerusalem and prepared to offer Himself as the blood sacrifice for the sins of the world.

And one day they led Him out to Calvary, and they crucified him, and the Roman soldiers thrust the spear into His side, and blood gushed out—the precious blood of the only begotten Son of God!

And that blood from that day to this has been sufficient to forgive the sins of every man, woman or child that has looked to Him and said, "Lord I believe."

And at that hour when the blood gushed forth from His blessed side, the veil of our great and much boasted Jewish temple in Jerusalem was torn in two, and from the day that Titus destroyed the Holy City there has never been a place where a Jew could bring his sacrifice; and properly enough, for no such place was to be needed ever again; the blood of the Lord Jesus Christ, the final fulfillment of the type which we Jews had been observing for all of those years had now come, and forgiveness of sins for all the world was to be had thru this blood shed once for all.

"Without shedding of blood is no remission. And as it is appointed unto men once to die, but after this the judgment: so Christ was once offered to bear the sins of many; and unto them that look for him shall he appear the second time without sin unto salvation." Heb. 9:27, 28.

Dear reader, will you not accept this precious blood which was shed for you, and, being born again thru the Spirit by faith in the Lord Jesus Christ, you will inherit eternal life and know that your sins are forgiven.

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.

Brooklyn, N. Y.

ד אליין און וועלען פערטרייבען אלע צווייפלען ון זייער מח.

אין דער היסטאריע געפינען מיר א גאנצע גא־ אקסי פון גרויכע וויסענשאפטס־מענער, וועלכע יינען אין דער געשיכטע אזוי ווי שטערן אין הי־ על. צווישען זיי זעהן מיר דעם גרויסען פראנ־ ויזישען מחק מר. פאברע, וואס האט אבגעגעבען יין גאנץ לעבען מיט פארשונגען אין דער וועלט ון אינסעקטען אדער ענטאמאלאגי. מר. פאברע אט געלעבט אין דעם 19טען יאהר הונדערט און ס איז בלויז איניגע 50 יאהר זייט ער איז גע־ טארבען. דארווין האט אויך געלעבט צו יענער ייט נור ער איז געווען פיעל עלטער פון פאברע.

אין זיינע פארשונגען איז פאברע שטארק פער־ אינטערעסירט געווען אין אזא מין וועספע (ווילדע יהן) וועלכע די וויסענשאפט רופט אן „אמאפילא". [illegible] ער זייט פון דער שטראסע, וואו די זון שיינט ירעקט, כדי דארט צו לעגען איהר איי, וועלכעם י וויסענשאפט רופט אן „לארווא", אדער „גראב".

אין דעם „דנא", אדער אויף'ן גרונד פון דער אויסגראבונג, מאכט דיעזע אמאפילא א צובערייטונג אזוי ווי א באזונדער חדר'ל, און דארט לעגט זי איהר איי, אדער צוקונפטיגעם קינד, וואס דויערט איינינע וואכען ביז עס ענטוויקעלט זיך און קריגט לעבען. דארט נעבען דעם „גראב" ווערט אויך צו־ בערייט א שטיקעלע פלאץ פאר א גרויסען ווארום וועלכעם זאל זיין די שפייז און נאהרונג פון דעם יונגען „אמאפילא", ווען עס וועט צום לעבען קומען, ארויסקריכענדיג — אזוי צו זאגען — פון דעם איי־ ער שולעכטץ.

אזויבאלד די אמאפילא לעגט דארט איהר איי פליהט זי שנעל אוועק און זוכט־אויף א גרויסען גרויען ווארום פון דער גאטונג וואס געפינט זיך אין נעלע ריבען. דער ווארום אין פארגלייך צו דער אמאפילא איז א מאנסטער. פון אזא ווארום קאן מען מאכען 100 אזעלכע ביהנען ווי די אמאפילא איז. ער האט אין זיך 9 רינגען אדער אזעלכע טיי־ לען וואס זעהען אויס ווי רינגען. יעדע רינג האט א בעזאנדערע נערוו צענטער. אונטער זיינע ערש־ טע 3 רינגען האט דער ווארום ריכטיגע פיס. די נעכסטע 2 רינגען האבען קיינע פיס, אבער די לעצ־ טע 4 האבען אזעלכע אויסוואוקסען וואס זעהט עפעס אויס ווי פיס אבער זענען קיינע.

דארט ביי דעם „גראב" אדער „לארווא" האט די וויסענשאפט באמערקט א טראגעדי וואס דער גרויסער ווארום מאכט מיט, פערורזאכט ביי די אפעראציעס פון דער אמאפילא. זי פארשטעקט זיך אירגענד־וואו נאהענט וואו דער גרויסער ווארום קריכט ארום, און ווען ער דערנעהנט זיך, שפרינגט זי פלוצים אויף איהם ארויף, זי גרייפט איהם אן ביים האלז און מיט איהר קליינעם קערפער פרעסט זי איהם צו דער ערד און בויגט זיך צו צו דעם ערשטען רינג פון ווארום, זי ציעלט צום צענטער־ פונקט פון רינגל און לאזט פון זיך ארויס א גיפטיג שפיעסל אזוי גרוים ווי א שפיץ פון א נאדעל, און שטעכט דאס אריין אין מיטלפונקט פון דעם נערוו וואס איז פאראן אין רינג און אין דעם אויגענבליק ווערט יענער טייל פון ווארום פאראליזירט.

דיעזע אפעראציע ווידערהאלט די אמאפילא 9 מאל, א שטאך אין יעדען רינג ביז ער ווערט גענצ־ ליך פאראליזירט, א חוץ דעם קאפ, ווייל דער מח וואס אין אין קאפ איז אן ערעלעם ווערקצייג און מ'טאהר דאס נישט פאראליזירען זאנסט ווערט דער ווארום גענצליך טויט און די אמאפילא וויל נישט האבען א טויטען קערפער פאר שפייזען א הר קינד, דורך וועלכען איהר קינד קאן פערגיפטעט ווערען און נישט מעהר לעבען. די מוטער־אמי[illegible] נעמט זיך דאן צום קאפ פון דעם ווארום. [illegible] ־מט דעם קאפ אין איהר מויל און קוועטשט עס מיט איהר גאנצען כח, און ווען זי ווערט מיהד און רוהט זיך אביסעל אב, גיט זי ווידער א קוועטש און ווידער א קוועטש ביז דער קאפ ריהרט זיך נישט מעהר, דאן ווייסט זי אז דער מח האט פארלוירען דאס באוואוסטזיין און איז אזוי ווי פאראליזירט.

דאן נעמט זי דעם ווארום און פליהט מיט איהם אוועק צו דעם לאך וואס זי האט געמאכט אין דער ערד פאר איהר צוקונפטיגען קינד און לעגט דעם ווארום אן דער זייט פון דעם „גראב", כדי אזוי באלד איהר קינד וועט צום לעבען קומען און עפענען דאס מויל, זאל עס גלייך דערפיהלען דעם ווארום און עס עסען און זיך דערמיט נעהרען ביז עס ווערט שטארק און קאן שוין אליין ארויספליהען.

די מוטער „אמאפילא", נאכדעם ווי זי האט דאס אלעס צובערייט שטארבט באלד אוועק און דערלעבט נישט אמאל צו זעהן איהר קינד.

נאכדעם ווי מיר האבען אויפמערקזאם שטודירט אט די אפעראציע פון דער ביהן מיט דעם ווארום וואס דער גרויסער וויסענשאפטסמאן „פאברע" האט עס אונז איבערגעגעבען, מוזען מיר קומען צום שלום אז נור אליין גאט דער שעפער האט דאס אזוי גע־ שאפען און אריין גענעבען שכל און אינסטינקט אין אלע זיינע קרעאטורען, אבער ספעציעלע חכמה האט ער געגעבען צו דיזער אמאפילא.

לאמיר נור אקארשט זעהן — ווען עס זאל זיין אפילו א שפארקעלע אמת אין דער טהעארי פון עוואלוציע, ד"ה, אז אלעס האט זיך פון זיך אליין ענטוויקעלט און אז דיעזער אמאפילא האט צו ערשט פערזוכונגען און פראבעס געמאכט ביז זי איז געקומען צו דער וואונדערבארער חכמה, וואס מיר האבען אויבען געזעהן אז אפילו דער גרעסטער פראַ־ פעסאר וואלט עס נישט געקאנט בעסער מאכען. ווען דאס זאל אזוי זיין, פרעגט זיך, ווי אזוי האט געקאנט די ערשטע אמאפילא איבערלאזען נאך זיך קינדער אויב זי האט נישט געהאט די געשיקטקייט און טאלענט ווי א געלערענטער כירורג דאס צו טהון פון דעם ערשטען אנפאנג?

ווי אזוי, פרעגען מיר, האט די אמאפילא גע־ וואוסט אז די שפייז מוז זיין היגיען — געזונד און פריש — וואס איהר צוקינפטיגעם קינד דארף הא־ בען? ווי אזוי ווייסט זי וואו די נערוועז זענען ביי דעם ווארום אום זיי צו פאראליזירען? ווי אזוי ווייסט זי דעם מח נישט צו טויטען כדי דערמיט נישט צו פערגיפטען איהר קינד? ווי אזוי ווייסט די אמאפילא אהין צו טראגען דעם ווארום נאהענט צו איהר צוקינפטיגען קינד אז כדי בעפאר זי אליין שטארבט זאל איהר קינד האבען די שפייז פארבערייט?

עס ווערט אלזא קלאר און זיכער אז גאט ב"ה האט איהר דיעזען שכל און אינסטינקט געגעבען פון אנפאנג אן כדי זי זאל קענען ברייננען איהר גליי־ כען מין אין דער וועלט.

די געשיכטע ערצעהלט אונז אז דארווין אליין ווען מ'האט איהם דיעזען פאקט פארגעלעגט האט ער איינגעזעהן דעם טעות אין זיין טעארי; יא, דאס האט גאט אזוי געשאפען און ער זארגט פאר אלע זיינע באשעפענישען אזוי ווי ישוע המשיח זאגט אונז אין מתתיהו י' 29: „ווערען דען נישט פארקויפט צוויי פעגעל פאר איין מטבע, און דאך פאלט קיין איינע צו דער ערד אהן גאטס ווילען".

נאך איידער עס איז געוועזן אירגענדוואו א ווי־ סענשאפטסמאן אין אזעלכע געביעטען ווי מיר האַ־ בען דא בעשפראכען, האט שוין ישוע המשיח גע־ האט געזאגט אז גאט האט אלעס בעשאפען און אז ער זארגט פאר אלע קרעאטורען און האט אויך אזוי איינגעארדענט אז מאנכע לעבעדיגע זאכען זאלען זיין א שפייז פאר אנדערע. די פיש אין וואסער לעבען נישט פאר זיך אליין זאנדערן איין גאטונג עסט אויף דעם צווייטען. אזוי איז אויך דער ווארום בעשאפען געווארען פאר דער ביהן. אבער פאר דעם בחור היצורים פאר'ן מענש, האט גאט כמעט די גאנצע מעשי בראשית בעשאפען, ווייל גאט האט דעם מענש געליעבט אמבעסטען.

ליידער איז דער מענש אראב פון זיין מדרגה דורך די זינד... אבער אויך דאן האט גאט גרוים רחמנות און ליעבע געהאט צו דעם מענש און האט פאר איהם געגעבען דעם „זיך" אליין אין געשטאלט פון ישוע המשיח כדי מיר מענשען זאלען דורך איהם קאנען האבען פארגעבונג פאר די זינד אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה נ"ג; ער איז פארוואונדעט געווא־ רען פאר אונזערע זינד, צובריילט פאר אונזערע אי־ בערטרעטונגען, די שטראף אז מיר זאלען האבען שלים איז ארויף געלעגט געווארן אויף איהם און דורך זיינע וואונדען זענען מיר געהיילט געווארען.

דער אידיש־אַמעריקאַנער קאַנגרעס

דיעזער קאנגרעס איז געשטיפטעט געווארען פאר איניגע יאהר צוריק כלומרשט צו העלפען אי־ דען איבער דער גאנצער וועלט בכל מה דאפשר. דער קאנגרעס רעפרעזענטירט, נאמענטליך, אלע אידען פון אמעריקא און די פיהרערס רעכענען אז עס פארמירט א קערפערשאפט פון געזאמטליכען אמע־ ריקאנער אידענטום. עס האט יאגבי געהייסען, אז ווען אידען וועלען פארפאלגט ווערען אין איינעם פון די אייראפעאישע לענדער, זאל דער קאנגרעס אין נאמען פון אלגעמיינעם אידענטום פראטעסטי־ רען צו דער עפענטליכער מיינונג.

דער איצטיגער קאנגרעס האט שטאטגעפונען אין אטלאנטיק סיטי (אמעריקא) אם 19טען און 20טען מאי. דער פיהרער איז, ראבי וויז פון ניו יארק, וועלכער האט ליעב צו טאנצען אויף אלע חתונות. וויל מען איהם אין א קריסטליכער קירכע האלט ער דארט א רעדע פול מיט שירים ותשבחות פאר ישוע המשיח. קומט ער אנדערש־וואו, ווערט ער אויך אנדערש, קורץ, ער איז א גרויסער קינצ־ לער זיך צוצופאסען צו אלע אומשטענדען.

דער ראבי וויז האט ביים איצטיגען קאנגרעס געהאלטען א גרויסע רעדע אין וועלכער ער האט אסאך קינות געזאגט אויף דעם עקזיסטירענדען אנטיסעמיטיזם דא אין אמעריקא. ער האט אונטער אנדערעם געזאגט: אז אפילו אין אמעריקא וואו פרייהייט און גלייכבארעכטיגונג הערשען לויט'ן געזעץ פון דער פעראייניגטע שטאאטען, יא, אויך דא עקזיסטירט א פערביסענער אנטיסעמיטיזם, באשר, ווען א איד געהט אפילו שוין דורך אלע נויטיגע שוהלען פון בילדונג און ער ערריכט שוין

זיין ציעל אויף'ן געביעט פון וויסענשאפט, קאן ער פארט נישט קרינען דיזעלבע שטעלע וואס דער נישט־איד בעקומט. דער ראבי האט וויטער מיט לעבעדיגע פארבען געשילדערט אז מ'שליעסט אויס דעם איד אויך פון אנדערע עמטליכע און קלעריקאלע שטעלען. מ'היט זיך א איד דארט נישט אריינצונעמען נור בלויז ווייל ער איז א איד. (דער געעהרטער ראבי האט נור פארגעסען צו זאגען אז זעהר פיעלע אידישע געשעפטען ווילען אויך בעסער א נישט־איד אלס א איד).

מיר פרעגען אבער, ווער איז אין דעם שולדיג ווען נישט דער ראבי אליין מיט אלע אנדערע רבנים, ארטאדאקסען אדער רעפארמער יהיה מי שיהיה? אט וועלען מיר באלד זעהן:

אין ירמיה כ"ג לייענען מיר אז גאט זאגט: „הוי רעים מאבדים ומפצים את צאן מרעיתי נאם ד' לכן כה אמר ד' אלהי ישראל על הרעים הרעים את עמי אתם הפצתם את צאני ותדחום ולא פ ק ד ת ם אתם הנני פקד עליכם את רע מעלליכם נאם ד'". ווי איהר זעהט דא ליעבער לעזער, זאגט גאט צו די פאסטעכעס „ולא פקדתם אתם", ד"ה, איהר פאסטעכער האט זיי, די אידען, נישט בעזוכט. וועלכער ראבי אדער רב באזוכט דען יא די ארעמע אידען וואס זענען „כצאן בלא רעה"? אט אין דעם — ליעבער ראביי — ליגט נעביך די גאנצע שולד פון דעם אנטיסעמיטיזם ווען עס איז וועלכעס פערהאנען.

ווען די ראביים און רבנים וואס זענען כלומרשט די אידישע פאסטעכעס, ווען זיי וואלטען יא געגאנגען בעזוכען אידען אין זייערע הייזער און זיי באלעהרנען ווי אזוי זיך אויפצופיהרען „בין אדם למקום און בין אדם לחבירו" וואלטען זיך נישט אזויפיעל אידישע נעמען געווארפען אין די אויגען לויט ווי די טעגליכע ענגלישע צייטונגען מעלדען איבער פארברעכען און פארדערבען.

פונקט אין דעם טאג ווען ראבי וויז האט געהאלטען זיין רעדע בעקלאגענדיג זיך און מ'ליעבט נישט אידען אין אמעריקא, האט עפעס פאסירט וואס איז געווען גענוג צו שאפען א אידען־האס איבערן גאנצען לאנד.

אין יענעם טאג, 18טען מאי, איז אין ניו יארק געווען א פאראדע פון 5000 פאליציי. די סטריטען דורך וועלכע זיי האבען דורך מארשירט זענען געווען שווארץ פון מענשען וואס זענען געקומען זיי אפלאדירען. און דארט נישט וויט אוועק האבען זיך צירקא 40 אידען פערזאמעלט אין איין אפענעם פארק און האבען דעמאנסטרירט מיט שענדליכע פראזען אויף זייערע באנערם (פלאקארטען) ווי „נידער מיט דער פאליציי" (וועלכע זיי האבען בעטיטעלט מיט דעם נאמען קאזאקען) און פערשידענע אנדערע אויפשריפטען. ווען א פאליסמאן האט דאס געוואלט שטערען האבען זיך די דעמאנסטראנטען צו איהם צוגעכאפט און האבען איהם דעם יוניפארם צוריסען. ווי געוועהנליך האט מען זיי אלע ארעסטירט און מ'האט איינינע פון זיי, ובראשם איינעם א ליפשיץ (ניין, ער איז קיין אייךישמאן) פעראורטיילט צו קערקער און שווערע ארביים.

דאס איז געווען פארעפענטליכט אין די ענגלישע בלעטער, ווי אזוי אידען וואס זענען אהער געקומען פון פינסטערע מקומות אום דא צו געניסען די פרייהייט, צום סוף האבען זיי נאר די העזה צו אטאקירען די רעגירונג וואס גיבט זיי שוץ און פרייהייט.

דאס איז נור איין פאל פון פיעלע הונדערטע פארברעכערישע פאלען אין וועלכע אידישע נעמען שווימען ארויף אזוי שטארק אויף דער אויבערפלעכע פון קרימינעלע אויסצייכענונגען. און מיר אידען האבען דעם פינסטערען גורל אז ווען איין איד באגעהט א פארברעכען באשולדיגט מען אלע אידען דרין און אט טאקע דערפאר האט די נישט־אידישע וועלט קיין צוטרוי צו דעם איד און ווען זיי ברויכען מענשען אין זייערע געשעפטען ציהען זיי פאר די נישט־אידען.

די רבנים זאלען אבער, אמשטאדט פאהרען צו קאנפערענצען אום כבוד צו בעקומען, און תקנות מאכען וואס מ'דארף זיי ווי א פינפטע רעדל צו א וואגען, זיך די מיה געבען צו פארבעסערען, דעם כאראקטער פון אלגעמיינעם איד. בעסער וואלטען זיי, די פאסטעכער, בעזוכען די אידען, באלעהרען די יוגענד, אז זייער אויפפיהרונג זאל זיין א כבוד צו גאט און צו מענשען, דאן וואלט מען נישט אויסבראקירט אידען און מיר וואלטען נישט בעדארפט זיין פון די נרדפים.

ניין אידען האבען היינט צו טאג קיינע טרייע פאסטעכער אז זיי זאלען געהן באזוכען זייער סטאדע נור א י י ן איינציגען געטרייען פאסטעך האבען זיי געהאט אין דעם הייליגען משיח ישוע וועלכער זאגט אין יוחנן י, 11: **„איך בין דער** גוטער פאסטעך, דער גוטער פאסטעך גיט זיין לעבען פאר די שאף". ער איז נישט נעגאנגען צו קאנגרעסען נאך כבוד, ער האט נישט צוגעברענגט זיין צייט מיט שרייבען הכשרים פאר א פאר דאלער, נייערט ער האט זיין גאנצע צייט אבגעגעבען צו בעזוכען די קראנקע, די שוואכע, די ארעמע און די אונטערדריקטע אום זיי צו העלפען.

ביים שטערבע בעט

מיט איינינע יאהר צוריק איז אין איינעם פון די גרויסע האספיטאלס פון ניו יארק געשטארבען א 75 יעהריגער איד וואס איז געווען 40 יאהר א גלויביגער אין ישוע המשיח. פיעלע יאהרען איז אט דיעזער גלויבינער איד אין משיח געקומען צו פערזאמלונגען עדות זאגען פאר זיין הארר ישוע המשיח. מאנכע אידען האבען פון איהם א גוטע שפאס געמאכט און אנדערע האבען איהם מכבד געווען מיט זלזולים און קללות אבער ווידער אנדערע האבען איהם גערן צוגעהערט און איהם שטארק געליובט פאר זיין קוראזש און אויפריכטיגקייט צו זיינע איבערצייגונגען.

דיעזער אלטער ברודער איז אבער אין איין טאג שטארק קראנק געווארען און האט געמוזט באלד געהן אין האספיטאל.

דער שרייבער פון דיעזע שורות מיט איינינע אנדערע גלויבינע ברידער אין ישוע המשיח זענען דעם ברודער געגאנגען מבקר חולה זיין און מיר האבען איהם געטראפען — טראץ זיינע ליידען — אין איין זעלטענער רוהיגקייט און אין אזא מין פריעדע; אזוי ווי גלייך ער וואלט גאר קיין חולה מסוכן געווען. אויף איינמאל האט ער פלוצים אויפגעעפענט זיינע אויגען און האט צו אונז געזאגט: ברידער, איך בין איבער גליקליך, **איך געה אהיים צו** מיין הימלישער וואוינונג. עס איז א גרויסע רייזע, אבער נישקשה, דארט וועל איך מיך פון דער שווערער רייזע אברוהען. ישוע המשיח האט פאר מיר א פראכטפאלע וואוינונג פארבערייט און דארט וועל איך אלעס אין פריידען דערצעהלען". מיר אלע האבען דארט ביי דעם קראנקען־בעט געבעטען און דער קראנקער ברודער מיט אונז, און ביים לעצטען ווארט פון זיין געבעט איז ער איינגעשלאפען אין די הענד פון ישוע המשיח.

ליעבער לעזער, ווען איהר וואלט נור איינמאל אזא פאל בייגעוואוינט און איהר וואלט געזעהן ווי טייער און ליעב דער גלויבען אין הייליגען משיח איז צו דעם גלויביגען אין אלע אומשטענדען, וואלט איהר אין זעלבען אויגענבליק געווארען א גלויביגער אין משיח. דער גלויבען איז גוט אין פריידען און אין ליידען. אין דער יוגענד און אויף דער עלטער ווען דער מענש איז פערלאזט פון אלע, ווען קיינער קאן איהם נישט העלפען, יא אויך דאן איז ישוע המשיח אויף דער סצענע און איז דער טייערסטער פריינד פאר דעם ליידענדען.

ביי דער לויה האט מען אין דעם פערשטארבענעם ברודערס פנים געקאנט זעהן א צופריעדענעם שמייכעל. נישט קיין סימן פון וועה און שמערץ. קיינער האט אויך ביי דער לויה נישט געוויינט טראץ דעם אז אלע פערזאמעלטע האבען דעם ברודער שטארק געליעבט. מיר האבען איהם בעגלייט מיט זמירות וועלכע ער האט תמיד געליעבט צו זינגען ביי זיין לעבען פאר זיין הארר און גואל. מיר האבען זיך געפרייט אז דער ברודער איז נאך זיין שווערער ארבייט צו דער עוויגער רוה, צו דעם „יום שכלו שבת" אהיים געגאנגען. אבער וויפיעל מעהר האט ער זיך געמוזט פרייען די זכיה האבענדיג צו זעהן דאס הייליגע פנים פון ישוע המשיח און צו בעקומען פון איהם א הארציגען „ברוך הבא".

טייערער לעזער. אט פערזוכט צו פערגלייכען דעם אבשיעד פון א גלויביגען אין ישוע המשיח צו דעם אבשיעד פון אן אונגלויביגען. ביי איין אונגלויביגען איד, מעג ער אפילו זיין דער גרעסטער צדיק, ווייס ער פארט נישט צי ער וועט דארט האבען עולם הבא צי נישט. קיינער האט עס איהם נישט פערשפראכען און ער האט צו קיינעם קיין פריטענציע. די גמרא דערצעהלט אונז אז אפילו דער גרויסער תנא ר' יוחנן בן זכאי האט שרעקליך געוויינט ביי זיין שטערבע בעט, ווייל ער האט נישט געוואוסט וואו אהין מ'וועט איהם פיהרען. אוי ווי שרעקליך טהוט זיך אב ביי איין אבשטערבענדען וואס איז קיין גלויבינער אין ישוע המשיח. מ'וויינט, מ'קלאגט, מ'שלאגט זיך קאפ אין וואנד אליץ ווייל מ'ווייס ניט ווי, ווען, און וואוהין. מהאט פשוט מורא, און עס איז אויך דא פארוואס מורא צו האבען.

ווען א גלויביגער געהט אבער אהיים, ווייסען אלע, אי די וואס זענען צוריק געבליבען און אי דער וואס געהט אוועק פון אונז, אז ער וועט דארט קיין פרעמדער זיין און במילא אויך נישט פערלוירען געהן, ווייל ישוע המשיח איז דארט און ער עמפפאנגט יעדען וואס געהערט צו איהם און ברענגט איהם אין דעם פאלאץ וואס ער, דער משיח האט פאר איהם פארבערייט. אין יוחנן י"ד זאגט אונז דער הייליגער משיח „זאל אייער הערץ קיין מורא האבען... איך געה פאר אייך אן ארט פארצובערייטען... איך וועל אייך נעמען צו מיר כדי איהר זאלט דארט זיין וואו איך בין".

ב. שאטקין

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני בוא הרועה הטוב יוחנן 10-11

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד 23

א מאנאטליך **בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת׳דיגען משיח**

50 CENTS A YEAR

JULY–AUGUST, 1929

אידישע מאסען־באוועגונג אהנע גלייכען אין היסטאריע

נאך קיינמאל אין אידישער געשיכטע זייט דעם חורבן בית המקדש האט אזא ראדיקאלע באוועגונג שטאטגעפונען אזוי ווי עס מאכט זיך איצט צווישען אידען אין אמעריקא.

נייעס איז געקומען פון דענווער, קאלאראדא, אז א גרופע פון די פארנעהמסטע אידען פון יענער שטאדט האט זיך פערזאמעלט אין דעם פריוואט הויז פון מר. סאלאמאן שווערער, צווישען זיי זיינען געווען אידישע סענאטארען, אדוואקאטען און דאקטוירים, און נאך דעם ווי איניגע פון די פערזאמעלטע האבען זייערע רעדען געהאלטען איז א פארשלאג געמאכט געווארען צו ארגאניזירען א געזעלשאפט פון אידען וועלכע זאלען אגעטירען ביי אידען אין דער גאנצער וועלט וועגען [illegible] [illegible] אבער איבער דעם — פראצעס [illegible] [illegible] משיח נעבעכ [illegible].

אז אלע אידען זאלען וועהלען און אויסקלויבען 71 פון די פעהיגסטע און געלערנסטע רבנים פון דער גאנצער וועלט און דיעזע 71 זאלען זיך פערזאמלען אין ירושלים און דיענען אלס א סנהדרי גדולה. זיי זאלען דארט צוברינגען א געהעריגע לאנגע צייט צו שטודירען די געשיכטע און דעם טרויעריגען פראצעס פון ישוע המשיח אין ירושלים פון בײנאהע 2000 יאהר צוריק.

דער רעדנער האט ווייטער געזאגט — סיי ווי האבען פיעלע פון אונזערע געלערנטע ראבינער הויך געלויבט די פערזאן פון ישוע המשיח און האבען עפענטליך באשטעטיגט אז די פראפאגאנדע פון דעם עוואנגעליום, אדער ברית חדשה, איז פון גאט. גאט האט אזוי געארדענט אז דורך דעם עוואנגעליום ווערט איבערגעליפערט די וויסענשאפט פון גאט און פון זיין תורה צו די היידען וועלכע זענען זעהר איגנאראנץ אין דיעזער הינזיכט.

מיר אידען — זאגט ווייטער דער רעדנער — ווערען ליידער באשולדיגט פון אלע מענשען אין דעם משפט און אין דער קרייציגונג פון ישוע המשיח. מיר מוזען דורך דיעזע 71 סנהדרין האבען א קלאהרע ידיעה פון דעם ענין. וועט עס זיך ארויסווייזען אז אונזערע עלטערן האבען אין דעם קיין אנטייל גענומען, דאן זאל דאס פובליצירט ווערען און זאל דאס ריין וואשען דעם נאמען פון אונזערע עלטערן פון יענעם בלוט בלבול וואס מ׳האט אויף זיי ארויף געווארפען און נאך עד היום באשמוצט מען אונז מיט דיעזער אנקלאגע. יא, דאס וועט אז ענד נעמען נאכדעם ווי די 71 סנהדרין וועלען ערקלערען אונזער אונשולד אין דעם בלוט פון יעזוס.

אלא וועלען די 71 אויסגעפינען אז אונזערע עלטערן האבען יא אן אנטייל גענומען אין יענעם בלוטיגען משפט און זענען דערמיט א נאציאנאלען פעהלער בעגאנגען, דאן דארפען אידען אין דער גאנצער וועלט זיך בייגען און אנערקענען די נאציאנאלע שולד פון אונזערע עלטערן ווי אויך אונזער שולד מיט דעם וואס מיר האבען איהם פארווארפען ביז׳ן היינטיגען טאג.

נאטירליך האט יענע פערזאמלונג אין דענווער אויך באשלאסען אז אויך קריסטליכע געלערנטע זאלען אנטייל נעמען אין דער זיצונג פון די 71 סנהדרין [illegible]

אט אזעלכע פערזאמלונגען פון קלוגע אויפריכטיגע אידען וועלען מיט דער צייט פיהרען צו גרויסע רעזולטאטען. הלואי פריהער ווי שפעטער:

מיר ווייסען פון דעם הייליגען תנ״ך אז די צייט וועט קומען אז וויפיעל אידען עס וועלען בלייבען נאך דער שרעקליכער „עת צרה ליעקב״ (ירמיה ל׳) וועלען סוף כל סוף אנהויבען גאט צו בעטען אז ער זאל שיקען ישוע המשיח צום צווייטען מאל אום זיי אויסצולייזען פון דער גרויסער צרה.

לויט זכריה י״ג וועט די שטראף אזוי שווער ארויפפאלען אויף׳ן אידישען פאלק אז עס וועט פון זיי נור איבערבלייבען **א י י ן** דריטל, און אט דאס דריטל וועט נישט קענען מעהר אויסהאלטען דעם שרעקליכען טריבזאל וואס גאט וועט אויף זיי ארונטער שיקען. מענער פרויען און קינדער, וועלען פאסטען און מיט גרויס תחנונים שרייען צו גאט אז ער זאל דעם געקרייציגטען ישוע המשיח ווידער שיקען. און גאט וועט זיי אויך אויף זייער געוויין ענטפערן, ווייל באלד וועט דער הייליגער משיח צוריק ארונטער קומען און וועט דאס דריטל אידען מציל זיין פון דער שרעקליכער צרה.

דארט אין זכריה הייסט עס אז אידען וועלען איהם דערקענען אז דאס איז דער געקרייציגטער ישוע המשיח, „והביטו אלי את אשר דקרו״, (זכריה י״ב) זיי וועלען אין איהם זעהן די צושטאכענע הענד און פיס פון די שווערע טשוועקעס וואס מ׳האט דורך זיי דורכגעשלאגען. זיי וועלען דערקענען די וואונד אין זיין זייט וואס מ׳האט מיט א שפיעז איהם דורך געשטאכען, יא דיעזע וואונדען וועלען זיין די גרעסטע סמנים אז ער איז דאס.

מעגליך אז דיעזע באוועגונג פון די רענווער אידען וועט אנהויבען צו וואקסען אזוי ווי א שנעע באל און וואס ווייטער עס וועט געהן וועט עס אימער גרעסער ווערען ביז אלע אידען וועלען ענדליך בעגייסטערט ווערען דערפון. עס וועט זיי ארומנעמען א גייסט פון גרויס חרטה און וועלען באלד אננעמען ישוע המשיח אלס דעם איינציגען גואל ישראל.

אביסעל וויסענשאפט

מיר האבען שוין איניגע מאל געהאט די געלעגענהייט צו שרייבען אין „רעה ישראל״ וועגען דער טהעארי פון עוואלוציע וואס האט זיך אזוי איינגעגעסען אין די געדאנקען פון פיעלע.

ביי יענער געלעגענהייט האבען אונז איניגע אידישע יונגע לייט בריעף געשריבען, פרעגענדיג פראגען אין באצוג צו דיעזער טהעארי. מיר האבען געמיינט אז די צוויי אדער דריי מאל וואס מיר האבען דאמאלסט אזוי קלאהר באוויזען ווי גרונדלאז יענע טהעארי איז, אז די גרעסטע פילאזאפען און היינטיגע וויסענשאפטס־מענער לייקענען לגמרי אב די גאנצע אידעע פון עוואלוציע אנגעבענדיג זייער באזים און גרונד דערפון, האבען מיר געמיינט אז דאס וועט זיין גענוג און צופרידענשטעלענד:

דאך האבען מיר ערפאהרען אז פיעלע סקעפטיקער זענען נאך אלץ אונרוהיג און פיהלען נישט זיכער מיט זייער גייסטיגען צושטאנד אלץ וועגען דער דארווין טהעארי.

דערפאר האבען מיר באשלאסען דיעזעס מאל צו שרייבען וועגען דעם ענין פון איין אנדערן פונקט, אויף אן אנדערן אופן, מיט נייע פאקטען, זייענדיג זיכער אז דאס מאל וועלען די פאקטען רעדען פאר

Published Monthly, except bi-monthly during August and September, by the Williamsburg Mission to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.
Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1, 1927.